

ՏԵՐ ԵՒ ՏՆՕՐԵՆ
ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԴԱՆԶԵԱՋԱՐ

ԽՐԱԳՐԱՏՈՒՆ

ԳԵՂՈՒ, ՂԱՂԱԹԻԱ, ԷՍԳԻ ԳԱՆԻ ՕՍՄԱՆԻ

Կարգադրման ուղղուած նամակ կ'առնայ զրուծին
ետ չի դարձուիր

Bureaux du Journal HAÏRÉNIK
GALATA, ancien local de la BANQUE IMP. OTT.
CONSTANTINOPLE

10 ՓԱՐԱՅ

ՀԱՅԿԱՅԻՆ ԴՈՒՅՆ

ՕՐԱԳԻՐ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱՅ

ԲԱԶԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պատրիարքարան	300	75	Մէք
Գրատար	150	40	»
Գրատար	300	100	»
Գրատար	150	50	»
Գրատար	75	25	»
Օտար երկիր	300	25	Քրաք
Թուղթ	300	10	Քրաք

Թղթատարի ծախքը Թագարուծան վրայ
[Դրամի փոխարէն փոխադրուելու 115 զրա-
փոխադրուելու 100 զրաքի տեղի]

غلامده اسكى باقى عبايدہ
حيره نيك غزوه نسي اداره سده

ՀՐԳԵՆԻ ՅԻՇԱՍԱԿՆԵՐ

Թաղի ու ժամանակը չեմ յիշեր, բայց դէպքը ինչպէս որ պատմեցին միտքս է։
Աղքատ ընտանիք մը յիսուն տարեկէն աւելի չարաչար աշխատած էր նպատակի մը հասնելու համար։ Տուն մը գնել, աւ եղած էր մեծ մօրը, աղջիկներուն, թոռներուն եւ ընտանիքին։ Պատու մեծ մայրը երիտաւարութիւնը անցուցած էր աղախանութիւն ընելով։ Վաւերական մեծ մասը տունը կը դրէր, քիչ մըն ալ մէկդի կը դնէր տուն մը գնելու համար։ Իր երկու աղջիկներէն մէկը չկրցաւ կարգուիլ. ան ալ չարաւնակեց մօրը պէս բանիլ, մօրը պէս ընտանիքը նայել, մօրը պէս բան մը աւելցնել «մեծ նպատակին համար»։ Միւս աղջիկը կարգուած էր, տունէն դուրս չէր ելած։ Երկու մանր աղջիկով որբւարի մեաց։ Մայրը կը նայէր, աղջիկները կը անձնէր, ու ատեն ալ կը գտնէր «անդ ծեծելու»։ Երկու աղջիկները պարզ զգացին «քրտէսի» առջեւ նստելու։ Ու օր մը ամենուն աշխատութիւնը պսակուեցաւ։ Կէս դարու մէջ խնայուած ստակովը տուն մը գնեցին։ Վարձուոր ըլլալէ ազատեցան։ Ետեւ փեսայ մըն ալ պիտի առնէին։
Ու գիշեր մը թաղին մէջ հրդեհ ծագեցաւ։ Կրակը բաւական հեռու էր. վախ չունէին թէ մինչեւ իրենց կուգայ, բայց յանկարծ հով մը ելաւ, ու հրդեհը կը յառաջանար։ Այդ փողոցին մէջ ամենքն ալ աղքատներ էին։ յոյսերն էին եկեղեցիին ջրանկիւններուն վրայ դրած էին։ Ուրիշ թաղերէ եկեղեցիի ջրանկիւններն ալ կը հասնէին, քանի մը հատ էին, «ջրանկիւններն» դրած կազմէին պատրաստ, Աղքատները ժողովուրդին ըրած էին, բայց ջրանկիւնները սիրտ կուտային անոնց որ չի վախնան։ Ու թաղեցիներն ալ կը խոտախային անոնց երախտը ճանաչաւ։ Երկ մարդերը դրամ պիտի հաւաքէին ջրանկիւններուն տակու համար։ Եւ ահա յանկարծ ձիւնոր մը հասաւ չնչասպաս, գլուխը գլխաւոր դրած։ Վարցաբեր ձիւն, գնաց քանի մը ջրանկիւններու ըրով, ու ամենքն ալ ջրակէն ի մէջ ոտերնին վերուցին, աւաին վրկարար դործիւնն ու հեռացան։ Լաց, պաղտաւք, դուռու գոլում օգուտ մը չըրին։ Գլխաւոր կաւորը ձին հեծաւ ու նորէն վազելով ետ դարձաւ, ջրանկիւններն ալ ետեւէն։ Ամենքն ալ դադարեցին, բաւական հեռուն գեղեցիկ տուներու առջեւ շարուեցան, «հոգ մի ընէր» ըսելով։
— Երկու աղքատ թոռնայ, աս ի՞նչ ձուռն էր մեր զիսուն բերաւ աս դազեցիր. ո՞վ էր։
Երկ մարդ մը ըսաւ։
— Սիրտը թափախէն է։
— Հայ չի հասնէր ըլլալու, սիրտը թափախէն ի՞նչ է, կը պոռային կիները։

Հրդեհը ալ հասաւ, միտք դարձուց թաղը, և այն տունն ալ զոր գնելու համար կէս դարու մէջ քանի մը կեանքեր նուիրուած էին։
Աղջիկներուն մայրը որ այս աղէտը լալով կը պատմէր մեր քով, կը յիշեցնէր թէ «սիրտը թափախէն» տունէնքը ամենքն ալ ազատեցան։
— Աղքատներն ինքուր, Աստուծոյ գտնեն խրճանքները. զարք կրակը մինչեւ անոնց չի հասաւ ի՞նչ. զէնկէնքն բազմ բանուկ է։ Պօղ տեղը աղքատները վրայ տուին։
Այն թաղերուն մէջ ուր ապահով վազուած չէինք կան, հրդեհի պահուն վտանգը առաւելապէս չապահովագրուածներուն ու աղքատներուն համար է։ Ապահովագրողներու կեցութիւնը պէտք եղած դրամը չի խնայել ջրանկիւնները ժողովուրդ համար։ Միւսները ի՞նչ կ'ըլլան թող ըլլան, որուն հոգը։
Նիւթական լաւ կարողութեան տէր անձ մը համեստ միջոցներ ունեցողին ու աղքատին բնական մահաբեր թշնամին եղած է, և միշտ է, կրակի ատեն։ Ով որ հրդեհի մը ականատես եղած է, կամ պատմութիւնները լսած է, կրնայ իր յիշողութեան մէջ գտնել բազմաթիւ օրինակներ այս ճամբարութիւնը հաստատող։ Վտանգի պահուն ահուրդ մը կը սկսի ջրանկիւններուն բոլորովը. ով որ աւելի վճարում կրնայ ընել, ան «նքս կ'առնէ» ուղածին չափ ջրանկիւնները ըլլալ որ վտանգը իրեն համար դեռ չատ հեռուն գտնուի. անդին անմիջական սպառնալիք մը կայ. պիտի փնտնան տունը որուն փրկութիւնը իրեն ալ ապահովութիւն մըն է, իսկ կորուստը կը ծանրացնէ իր վտանգը։ Բայց անխիղճ եսամոլութիւնը որ այդ պահուն ալ «խոհմութիւն» կը կոչուի, իր բացարձակ իշխողութեան ներքեւ կը ճզմէ այն մարդը որ ջրանկիւններուն կրնայ ուրիշէն աւելի վճարել։ Մարդուն արտին մէջ կ'արթնան արխիւի ժառանգութեան թողած անասնական բոլոր բնազդները։
Ու այս ամէնուն մէջ շատ մեծ պատասխանատուութիւն չի՞ ծանրանար մեր եկեղեցապատկան ջրանկիւններուն վրայ. Ո՞վ մենէ յարգանք ու սէր չի դրար այդ կրտսիւններուն համար երբ կը տեսնէ զանոնք որ գլուխնին բայ, ոտերննին բոլոր կը սուրան։ Ահա մարդասէրներ որոնք տաժանակիր չարաւաններով, մեծ վտանգի հաւանականութեամբ իսկ կը վազեն կ'երթան մեծ աղէտներու առջեւ առնել։ Եւ սակայն հրդեհէն վերջը շատ անգամ կը լսենք որ անոնք ալ, այդ «թողութիւնը» զաւակներն ալ չափաւորներ երեւցած են։ Արդար վարձատրութիւնը չէր գիշերը կը գոհացնէ. չափաւորութիւնն է զիրենք միտքը։
Ամէն թաղի եկեղեցին բնականաւոր կուտայ հայ ջրանկիւններուն տարին մէկ երկու անգամ զգեստ կը շինէ անոնց, և հրդեհի ատենն

ալ միշտ վարձատրութիւն մը կ'ըլլայ։ Վտանգի ժամանակին համար պատրաստուած են անոնք, ամենուն յոյսը անոնց վրայ է։ Հասարակութեան սպասարկութիւն մըն է ջրանկիւնները, ուստի և անոր մէջ գտնուողները չեն կրնար իրենց հաճոյքին համեմատ գործել, չափաւորութեան ծառայել։ Պէտք է որ հաստատ կանոններու հարմարութիւն Մեծ օրինակը ազդեցնու առջեւ է։ Մէջէն կ'ուսնին կազմած ջրանկիւններուն վաշտը ի՞նչպէս կը գործէ. անմիջական վտանգը ուր որ է, ինքն ալ հոն է միայն։ Ո՞վ հարուստը, ո՞վ ապահովագրական ընկերութիւնները կրնան փորձութիւն ունենալ իրենց ծառայեցնելու պետական ջրանկիւնները։
Կան որ թաղերու մէջ անմիջական օգնութիւն հասցնող տեղին ջրանկիւններն են, յետոյ մօտակայ թաղերէն հասանելիները, պէտք չէ՞ որ մեր եկեղեցիները գէթ ինչ ինչ կանոններու ենթարկեն տեղական ջրանկիւնները։
Ա. Ա.

ՈՐՈՇՈՒՍ ԵՒ ԳՈՐԾԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Կեսարիոյ Էփէֆէի գիւղաքաղաքին եկեղեցիին կարճամեծերուն ինամակաւ թիւնը ժամանակէ մը ի վեր կազմաւորուած է։ Ամիս մը առաջ, Տնտեսական փոքրիկին զիմում ըլլալով՝ այդ իւր նամակաւորութեան վերակազմութիւնը խորհուրդէն արձակուած էր։ Խորհուրդը նոյն օրն իսկ փոխադրուած էր նկատողութեան առնելով խորհրդը՝ պաշտօն կը յանձնէ իր քաղաքագրին որ անձամբ երթայ Էփէֆէի կիցիներուն խանը եւ իր հակողութեան ներքեւ կատարել տալով ընտրութիւնները՝ հարկ եղածը կարգադրէ։
Անկից ի վեր ամիս մը անցած է, և այդ որոշման գործարարութեան սկզբնաւորութիւնը մը իսկ չէ եղած, ու կալուածներուն մատակարարութիւնը նոյն խղճով ու անկեղծութեամբ վիճակին մէջ կը մնայ։
Որոշումներ տալը՝ լաւ. բայց անոնց գործարարութեանը եւ անյապաղ գործարարութեանը հակելը՝ ալ աւելի լաւ։

ՊԵՅՔՈՉԻ ՄԷՋ

Կիներուն ազդեցութիւնը գեղին մէջ. Գ. հանրային կարծիքը երկմարդկուն վրայ. Գ. քաղաքին անպատկառման մէջ միայն անկեղծ է։ Երբմէր չէր զեղծ մարդ տեսնելու. Գ. Անկեղծ մէկը կը ճանաչար. Գ. Պէյքոզի երեք խորհուրդը. Գ. Գալի մը ինչպէս կ'ըլլէ. Գ. Տիպար վարձաւոր մը։
Պէյքոզիները անկեղծ մարդիկ չեն. այս եզրակացութեան հասցաւ ամբողջ կիրակիս իրենց զոհելէ ետքը. Ուրիշ իրողութիւն մըն ալ հաստատեցին, այն է թէ Պէյքոզի մէջ կ'ընկեր իրականութեան աւելի կ'արժեն, Եւ այս իրողութիւնը այնչափ ճամբարի է որ նոյն իսկ Էրեկ մարդերը կը խոտախային. Իրենց թաղային գործերուն վրայ երբ ծանօթութիւններ ուղեցին մէկ քանիները պատասխանեցին։
— Մէյ մը տունը՝ հանրային հարցուն տէ՛ կ'ըսեն։
Ուրիշ մը թաղական ըլլալ կ'ուզէր բայց կ'ոտմէն կը վախնար։
— Ի՞նչ սա կ'ըսէ անգամ մը համոզելէ։
Եւ վերջապէս թաղին վրայ լիովին տեղեկութիւն քաղելու համար ինքն յանձնարարեցին երթալ Գ. հանրային տեսնել։

Գացի ու գուռը զարկի. Գ. հանրային, որ լուսաք ընելու դադար էր, տաշտը ձգեց ու եկաւ գուռը բանալու։
— Ի՞նչ մը ձգեց հետ տեսնուիլ կ'ուզէի, Եւ։
— Ծառ աղէկ, հրամանեցէ՛ք։
Ոնցիկ մը առաջնորդեց ինքն եւ ըսականք խոսակցութեան։
Պէյքոզի մէջ կարեւորագոյն խնդիրն է երեք տարի առաջ եկեղեցիին մէջ պատահած զոհութիւնը. Մտիկ ըրիտասանորդ անգամ ըլլալով, Յետոյ Գ. հանրային կ'ըսէ ինչորէ յուզեց, ըսաւ թէ աղջիկներու համար վարձարան չի կայ գեղին մէջ, թէ մանկապարտէղի մը պէտք չառ զգալի է. նաեւ կարծիք յայտնեց թէ օրինական ընտրութեան պէտք է թաղական խորհուրդ մը կազմուի. ըսաւ թէ շատ զոհ եղած է իմանալով որ Բաղաքական ժողովը այս մասին արդէն որոշում մը տուած է։
Պէյքոզի թաղական խորհուրդը օրինական ընտրութեամբ չէ կազմուած եւ միայն երեք անգամներէ կը բաղկանայ, որոնց մէջ աստեղծութեան է, միւս աստեղծութիւն երկու մըն է. Գ. հանրային, Գ. Գալի եւ միւսը գանձապետ. այդ անձներէն երկուքը Պէյքոզի չեն, Պատրիարքարանը երեք տարի առաջ կազմած է այս խառն մարմինը, որովհետեւ Պէյքոզի մէջ չէ կրցած չէր շնորհ չորս հինգ հոգի գտնել։
— Տիպար, Եւ, հիմա ընտրութիւն մը կատարելու համար պէտք եղած արժանի ընտրելիներ ունի՞ք։
— Ինչպէս պիտի ըլլայ երկմարդկուն արժանի անարժանը, պատասխանեց Գ. հանրային ձեռքի արհամարհական շարժում մը ընելով, իբր թէ զուրկէն եկաները գործ մը տեսան. Բարիկէն մարդ բերեալ օգուտ չունի, կեցի էրկմարդ չէ՞ր մի. Դուրս ելայ եւ ընտրութիւններս չաւորուակեցի. Ամէն Պէյքոզի իր պզտիկ ցաւերը, պզտիկ հակառակութիւնները, շանքը ունի եւ անոնցմէ ազդեցութիւն կը խօսի հետը, պարսպ քան մը պատմելու համար քեզ մինչեւ անտարր կամ խանութի մը առանձին անկիւնը կը տանի, քեցիքի Մարտիկին կամ խալայի Օննիկին մեղեքնայութիւնները կը բացատրէ խորհուրդու ծայտով մը, խնդրելով աղաչելով որ իրմէ լսած չըլլաս այդ բաները. Եւ կ'աւելցնէ։
— Ըսես ի՞նչ ալ քեզ հոգս չէ, ինչը մնա՞նք՝ ամէն ըսածներս կ'ուրանամ։
Պէյքոզիները անպատկառութեան մէջ միայն անկեղծ է։
— Բայց հոս չէր զեղծ մէկը չի կայ, հարցուցին մէկ ոչ-Պէյքոզի բարեկամիս, որ հոն կը գտնուէր։
— Մարդ մը կայ, պատասխանեց, որ իրողութիւն չէր զեղծ է։
— Երթանք ան տեսնենք։
Ու քաղաքի չէր զեղծ մարդը տեսնելու. Չէր զեղծ մարդը գեղին մէջ առանձին չէր զեղծ անկիւնը կը նստի, ծովեզրին մօտ չէր զեղծ տան մէջ, Սիրալի ընդունելութիւն մը ըրաւ մեզի եւ երկարօրէն խօսեցաւ գեղին թաղային գործերուն վրայ, իբրեւ մօտէն ճանաչող եւ հեռուէն հանդիսատես եղող չէր զեղծ մէկը։
Համոզելու գտալ իր բացատրութիւնները. Գուցէ ըսէք թէ սխալ մը ըրած էի չէր զեղծ մարդ մը փնտռելով եւ թէ պէտք էր աւելի անկեղծ մէկը գտնել, որովհետեւ չէր զեղծ անպատկառ անկեղծ չենթադրել։ Գուցէ անկեղծ մէկը Պէյքոզի մէջ եւ ես պատրաստ եմ կրկին մինչեւ հոն երթալ իրեն հետ տեսնուելու համար։
Մեկնելու վայրկեան մարդը իր պատահանքներուն ակնարկելով ըսաւ։
— Ինչ խնդիր մըն այս խօսքերը մեր մէջը մնան, դիտե՛ք ա՛, ես չէր զեղծ մարդ մըն եմ, չեմ ուզեր այս տեսակ գործերու խառնուիլ։
Վերադարձիս չոքնաւան մէջ ինքն պատմութեանը կրկին յիշեցի, դէպքերը,

խորհրդածութիւնները, յայտնուած փափաքները ինչեցի, վերլուծեցի. Ահա՛ ինչ որ կրցած էի հասկնալ։
Պէյքոզի եկեղեցիին մէջ քանի մը տարի առաջ զոհութիւն մը կը պատահէ եւ ժամկոյնը կ'ամրաստանուի եւ կը բանտարկուի. Ժամկոյնին հետ միասին կ'ամրաստանուին նաեւ եկեղեցիին մէջ պաշտօն վարող մէկ քանի անձներ, որոնք առժամայ կերպով, երեք ամիսի չափ, կը բանտարկուին, սակայն որ եւ է դրական ապացոյց չըլլալով իրենց դէմ առանց դատաւարարութիւն կրեալ ազատ կը թողուին. Այդ անձները հիմա կրկին պաշտօն կը վարեն եկեղեցիին մէջ իբրեւ զպր. արդ, հակառակ դրական ապացոյցներու չգոյութեան, թաղեցիները միշտ կապաւորել կը գտնեն զանոնք եւ չեն ուզեր որ եկեղեցիին մէջ որ եւ է պաշտօն ունենան. Ահա՛ իրենց զիստեղ խնդիրներէն մէկը։
Այս դպրիկները, հակառակ իրենց վրայ ծանցող անվստահութեան, անհեթեթ ժպիտներով ունին. Ամէն կիրակի երեքշաբթիներու մասնակցելու համար պայմաններ կ'առաջարկեն թաղականներուն կամ քանաւային։
— Պիտիք մը լալիս զրկեցէ՛ք քի գանք։
— Մինչեւ որ բաշա մը չկերցնէք տեղերէս չենք երեւար։
— Մայիսը անցաւ, խուզիկի գուռը մը չտեսանք ձեռքով։
Սակայն հիմա գեղին վարձարանը կարող եղած է զարդի աշակերտներէն բաւական տարեցունեք հասցնելու եւ զարդներուն սպառնալիքները իրենց առջի ուժը կորսնցուցած են։
Երկրորդ խնդիր. Խորհուրդը, ինչպէս ըսի, օրինական կերպով կազմուած չէ. ընտրուելով հանգրծ թէ գեղին մէջ թաղական ըլլալու արժանի չորս հինգ մարդ դուռը է գտնել, Պէյքոզիները կը փափաքեն ընտրութեամբ օրինաւոր խորհուրդ մը կազմուի։
Յետոյ՝ աղջիկներու համար նախաւորութեան մը պէտք ունին, ինչպէս նաեւ կը փափաքեն որ իրենց զարդը քիչ մը աւելի բարեկարգուի եւ ուսումնական մասին աւելի փոքր տարուի։ Ասոր համար սակայն դրամի պէտք կայ եւ իրենց բոլոր յոյսը այս մասին բարեբար մը գտնելու մէջ կը կայանայ միայն եւ իրենց քաղաքի մէջ կը կայանայ միայն եւ իրենց աղքատութեան, իբրեւ կարողութեան տուն մը եւ խանութ մը ունին. առաջ հինգս քանիս խալիկ չէր մըն է եւ վարձու տրուած է մէկու մը որ տանընդմիջ տարիէ ի վեր փարա մը չէ վճարած եւ թաղական խորհուրդը բան մը չէ կրցած ընել իրենց դէմ, որովհետեւ։
— Ազնուական ընտանիքէ մէկն է մէջը նստողը։
Իսկ խանութին վարձքն ալ անկարելի եղած է գանձել. որովհետեւ։
— Մարդ մըն է մէջը նստողը քի հետը լալալ չըլլաւ։
Ահա այսպիսի թաղ մըն է Պէյքոզը, բայց չի յուսահատուի, օր մը ան ալ իր կանոնաւորութեամբ բերանիս ջուր բերէ թերեւս։
Ե. Օ.

ԿՆՈՋ ՎԻՃԱԿԸ ՀՆԳԻՄԱՍԱՆԻ ՄԷՋ

Իբր դար մըն է որ Անգլիացիները իրենց տիրապետութիւնը հաստատած են Հնգիմաստին վրայ, Իրենց ձեռք բերած քաղաքական եւ վարչական արդիւնքները քաջաճանօթ են. աշխարհի քաջաւարտ պատմութեան են, Բայց բարեկարգութիւնը պահպանելու, արդարութիւնը տիրել տալու, տարբերակ կերպով սակաւաթիւ խումբով մը 300 լիւրն մարդ կատարելով ինքնի պրապի ալ գեղեցիկ եւ նոյն իսկ զարմանալի ըլլալ, տիրապետողներուն ստանձնած գործին մէկ մասն է միայն. Կրցած են աղբի պարտաւին բարեբարուն, կեանքին, մտածելու կերպերուն վրայ։

